

serveofficerer, hvorom der for Diebliffet er Spørgsmaal, et saadant Tillæg eller ikke. De Reserveofficerer, hvorom der nu er Tale, have Krav paa at blive behandlede paa en gunstig Maade, og dette har det ærede Thing ved saa mange tidligere Leiligheder erkjendt, at jeg ikke nærer nogen Tvivl om, idetmindste haaber jeg, at man ogsaa nu vil tage Hensyn til, hvad man tidligere i saa Henseende har vedtaget. Naar den ærede Taler igjen har anført den Omstændighed, at de værnepligtige Reserveofficerer, der ere indtraadte efter Værnepligtlovens Emanation, have tjent i kortere Tid end de, der ere indtraadte før samme, saa forekommer det mig at være en mindre væsentlig Betragtning, som der ikke fortjener at lægges synderlig Vægt paa. Jeg troer i det Hele taget ikke, at man kan afsætte de omtalte Officeres Tjeneste, og den Tjeneste, de have ydet Staten, med en saa nøiagtig Vægt, at denne Betragtning fortjener at tages tilfølg.

Beutner: Tor jeg bede om Ordet.

Formanden: Ja, jeg antager, at, naar den ene Landstingsmand har havt Ordet 3 Gange, vil Thinget heller ikke nægte sit Samtykke til, at en anden æret Landstingsmand faaer Ordet, naaget han allerede har talt 2 Gange (Nei! Nei!). Den ærede Landstingsmand har Ordet.

Beutner: Jeg kan ikke fravige den Ansættelse, at, naar den Bestemmelse optages i nærværende Lov, at de værnepligtige Officerer skulle, naar de ere indfaldte til Tjeneste, tilstaaes til Eqpipering og Armatur en Maanedes Gage for hvert Aar, vil den staae som et Præcedens for den fremtidige Armeorganisation.

Orholm: Efterat det foreliggende Lovforflags Realitet og Enkeltheder ere blevne saa omstændeligt drøftede af de tvende foregaaende ærede Talere, skal jeg ikke trætte Thinget med yderligere at gaae ind derpaa. Jeg skal derfor blot tillade mig at omtale, hvad der tør kaldes de indirecte Grunde, som i mine Tanker have givet Anledning til Striden baade her og andetsteds, angaaende dette Lovforflags Bestemmelser, saaledes som de nu foreligge i Endringsforslagene. Jeg troer nemlig, at denne Strid mere har dreiet sig om de tvende Principer, Almeenvæbning og Hærorganisation,

som den hidtil har bestaaet, end egentligt om det foreliggende Spørgsmaal, og jeg frygter for, at de stakkels Reserveofficerer let ville komme til at undgælde for denne Strid. Det ærede Medlem, som sidder foran mig (Beutner), har netop antydet, at det var Grunden til, at han vilde fraraade at gaae ind paa, hvad der ellers kunde ansees billigt, at det turde drage Noget til Følge. Jeg maa nu for min Part tilstaae, at jeg ikke antager, at man saaledes skulde undslaae sig for at vedtage, hvad der er billigt og retfærdigt, fordi det kunde drage Conseqventser til Følge i tilkommende Lovgivningsarbejder, som man ikke anseer for ønskelige. Jeg troer, at, naar man fuldkomment reserverer sig mod saadanne Følger, saa skal man uden videre Betænkkelighed gjøre, hvad der er billigt og retfærdigt i det foreliggende Spørgsmaal. — Den anden indirecte Grund, som navnlig her vistnok vil gjøre sig gjældende ved Afstemningen over de foreliggende Punkter, er Betænkkeligheden ved at lade Lovforslaget gaae tilbage til Folkethinget, og Faren for, at det maa skee paa Grund deraf ikke skulde udkomme iaar. Jeg beklager meget, at jeg, ved at berøre dette Punkt, ikke har Leilighed til her at rette et Spørgsmaal til en af de vedkommende høitagtede Ministre, hvilket Spørgsmaal skulde gaae ud paa, hvorvidt Regjeringen maatte ansee sig beføiet til, naar det foreliggende Lovudkast ikke emanerede som Lov iaar, dog at benytte de Fonds, der ere voterede til Understøttelse for Reserveofficerer saavel i indværende som i tilkommende Aars Finantslov, til efter bedste Overbeviisning, paa eget Ansvar, at sørge for disse vel fortjente Mænd, naar den maatte ansee det nødvendigt, at lade dem afgang fra den active Tjeneste. Den høitagtede Krigsminister og Finantsminister vilde rimeligviis være de to Medlemmer, som nærmest vilde kunne bevare et saadant Spørgsmaal. Jeg skal henstille til de andre Medlemmer af Regjeringen, hvorvidt Noget af dem maatte finde sig beføiet til at tilfredsstille denne Forespørgsel. Skulde Svaret gaae ud paa, at man vilde ansee sig beføiet til at sørge for Reserveofficererne, indtil en Lov angaaende deres Forsørgelse kunde emanere, saa falder, i det mindste i mine Dine, Betænkkeligheden al-